

Kr. kunde hjælpe en hel Del og det vilde jo ikke give nogen Fortjeneste til Harboøre; men skal der bygges en Havn til en 3—4 Mill. Kr., saa skal jeg erkende, at der kan komme en Slags Forbindelse mellem, hvad der foreslaas, og den paagældende Havn; for saa kan det være ret hensigtsmæssigt, at naar man er særdig med dette, kan man begynde paa Havnen. Men jeg vil gerne have Oplysning om, om man saa virkelig kan stole paa, at Kanalen kan bejseles. Det vil sige, jeg mener ikke, om man kan stole paa, at den ikke sander til — for det kan man godt — men om man kan stole paa, at de Jar-tøjer, som man tror skulle have Gavn af at bejsele Kanalen, kunne bejsele den under alle Vejrforhold. Thi det skulde ikke undre mig, om man netop ogsaa af Hensyn til den stærke lokale Interesse, der er i at holde de lokale Arbejder gaaende i denne Egn, naar endelig den Havn er bygget, og der dertil var brugt 3—4 Mill. Kr., sagde: vi kunne ikke komme ind til Havnen, vi maa have et Par Forhavnsmøler bygget — med andre Ord: vi maa have Resten af de Foranstaltninger, som vi alle sammen meget godt vide, at den sidste Bestyrelseskommission anslog til 36 Mill. Kr. i alt. En Forhavn koster en 20 Mill. Kr. Vi begyndte ganske vist med at lave en Eksportroute med en Statsubvention — jeg tør vel berøre det, da ærede Medlemmer og den højtærede Minister have berørt det for mig — man forøger maaste til næste Aar denne Subvention til det dobbelte. Det har der jo andetsteds været Tale om. Man lægger Høfder i selve Kanalen. Sa de staa vel nok et Aars Tid eller to, efter at de ere fuldførte, men næppe heller hynderlig længere uden en kostbar Vedligeholdelse. Saa bygge vi en Havn til 4 Mill. Kr., hvor der i Virkeligheden ikke behøves andet end en lille Smule Bestyrelse mod Isdrift og en Smule Møle, som Jisserbaadene kunne lægge til, og naar den er bygget, lægger man en Jærnbane fra Havnen til Lemvig, og saa stiger man maaste til sidst: nu maa vi have en Forhavn. Det var det, Havnekommissionen mente, man skulde begynde med. Forhavnen koster som sagt 20 Mill. Kr.; men der kommer dog altid paa dette Sted til at mangle et, det eneste, som kunde gøre Havnen brugelig, og det kan ikke tilvejebringes paa dette Sted, nemlig en Kammerfluse. Man kan maaste gøre alt det øvrige, men bygge den i det nuværende Jarvand inden for Lyborøn Kanal, kan ikke lade sig gøre, og hvis man ikke bygger den, tror jeg ikke, Sejladsen bliver tilfredsstillende, selv om man vilde ofre de 36 Mill., som det ærede Medlem tidligere

har udtalt, at han ikke kunde anse for ganske utænkligt.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde udtalt mig med lidt for stor Bestemthed, og mente — noget ironisk — at der var Ingeniører her i Landet, som havde mere Sagskundskab end jeg. Sa ganske vist, det skal jeg saa villig som nogen indrømme, og jeg stiller mig ikke op som et Udtryk for nogen som helst Sagskundskab andet end hvad ethvert fornuftigt Menneske kan se. Men jeg vil en Gang for alle sige til den højtærede Minister, at jeg efterhaanden har erhvervet mig noget Kendskab til den Slags Ting, her er Tale om, og det har jeg simpelt hen erhvervet derved, at jeg i de 30—40 Aar, jeg har drevet Forretning paa dette Omraade, altid selv af min egenomme har betalt for enhver Dumhed, jeg har begaaet, og det stærker Synet ganske alvorligt, saa at man lægger Mærke til, naar man næste Gang støder paa et lignende Tilfælde, hvor man er fristet til at begaa en lignende Dumhed. Jeg tror, det er en Skole af den Bestaffenhed, at den udvikler Erkendelseevnen og Dømmekraften ret godt, maaste fuldt saa godt som den udvikles hos de ærede Herrer — dem alle sammen uførtalt selvsølgelig — der i øvrigt paa det offentlige Begne have med disse Ting at gøre. Jeg tror ikke, jeg har nødig at sætte mit Kendskab saa uendelig lavt under deres, men jeg har aldrig forsøgt at konkurrere med dem. Jeg har kun udtalt i al Beskedenhed den sikre Forventning, at de Høfder, som den højtærede Minister faar Bevilling til at bygge, inden ret mange Aar ere gaaede, ere underkaarne og styrtede i Kanalen. Tiden vil jo vise om jeg faar Ret eller Uret. Men jeg indrømmer, at der kan kastes saa store Beløb ud til Vedligeholdelse af disse Høfder, at de selvsølgelig kunne opretholdes. Det er klart, bryder man sig ikke om, hvad det koster, kan det gøres. Men vil man se en Smule forstændigt paa Forholdene, vil man ikke ofre mere paa Vedligeholdelsen af dette Værk, som jeg skal erkende, at det ærede Medlem fra Lemvig (Naberg) har hele Vren af, end fornuftigt kan være, vil det ikke være saa forfærdelig mange Aar, inden der ikke er ret meget tilbage af det. Umuligt er det ikke, at de saa Ret til syvende og sidst, som mene, at det var heldigst, om vi aldrig havde begyndt at bygge Høfder. Endnu skal jeg blot — det glemte jeg før — henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at det Overslag, som her foreligger, synes jeg nok kommer lidt vel højt op. Netop fordi